

[Handelsministeren.]

blemet om kommunernes adgang til lån til opførelse af industriejendomme, at jeg ser dette problem, som det ærede medlem hr. Knud Thomsen gjorde rede for, og jeg har heller ikke på forhånd været blind for, at der netop på dette område vil være adskillige ting at få belyst gennem udvalgsarbejdet. Jeg vil kun sige, at jeg har ikke netop tænkt, at det var større industriforetagender, man ad denne vej skulle hjælpe til lokaler, men at det fortrinsvis skulle være små og i visse tilfælde mellemstore industrivirksomheder. Jeg tænker jo her igen i ganske særlig grad på den omstilling til følgeindustrier, som jeg tror vil være en betydelig stimulans for mange af vore håndværksvirksomheder, og som jeg tror vil bidrage til, at vi kommer godt ind i den industrikonkurrence, vi skal ind i. Jeg tror, mange af disse følgeindustrier ville kunne få gavn af sådanne industriejendomme, og jeg vil ikke være utilbøjelig til at tro, at der netop i de egnsudviklingsfattige områder vil være et behov, som man måske naturligt kan få til at passe ind i udviklingen netop dér, hvor man har håndværkere, men ikke industrien. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at der her måske alligevel ligger noget ganske særlig hensigtsmæssigt for de uudviklede områder.

Jeg kan også sige til det ærede medlem, at ved den hidtidige administration af loven har man altid forsøgt at tage de videst mulige hensyn til de specielle industriproblemer, der vil rejse sig. Jeg kan f. eks. nævne det, som det ærede medlem drog frem med hensyn til vandproblemerne. I et projekt, der lige har været til behandling i egnsudviklingsrådet, og som jeg har haft til gennemsyn, blev der netop stillet som betingelse for, at egnsudviklingsrådet ville gå ind i en eventuel garanti, at kommunen på forhånd sikrede uden ekstra udgift for den pågældende virksomhed, at de tilstrækkelige vandforsyninger og afløbsforhold ville være i orden. Man har altså, så vidt jeg kan bedømme det, bestræbt sig på — og jeg synes med held — at tage alle de nødvendige industrihensyn, og det er netop det, der er så nødvendigt, når man i de egnsudviklingsfattige områder skal tilpasse sig denne instrumentaltitet, for al den slags kender man ikke på forhånd til ude i de

lokale områder, og jeg synes, at selve den tanke, at man har en rådgivende virksomhed også fra egnsudviklingsrådets side vil være værdifuld både for kommunen og for den enkelte virksomhed i sådanne egne, hvor man ikke har de nødvendige erfaringer.

Ja, jeg har så ikke meget mere at sige. Det ærede medlem hr. Rimstad sagde, at han ved at læse behandlingen af forslaget fra 1958 føler sig overbevist om, at de uafhængige ville have stemt imod, hvis de havde været i folketinget i 1958. Jeg kan kun over for det ærede medlem sige, at det føler jeg mig også overbevist om.

Det ærede medlem sagde, at man taler om statsetablering. Ja, hvad skal man gøre ved folk, der taler om statsetablering, når denne er et bidrag til at hjælpe den private etablering? Der er jo ikke meget at gøre i den slags tilfælde. Man må jo så lade såvel det ærede medlem som andre misbruge, misanvende loven, som man vil, i sin agitation. Vi andre må nøjes med at sige, at man taler om noget, som intet har med den foreliggende ting at gøre og intet har med det saglige at gøre.

Det ærede medlem ville gerne sammen med den øvrige industri have belæring af mig, forstod jeg, men det ærede medlem synes ikke rigtig at have forstået, at dette at lære også forudsætter både evne og vilje hos modtageren til at tage ved lære; det synes det ærede medlem ikke at være villig til, og så er der jo ikke noget at gøre. Og når det ærede medlem ikke kan komplimentere mig for lovforslaget, må jeg prøve at klare mig uden denne kompliment. Jeg har en vis forudelse om, at jeg kan bestå den prøve.

Jeg vil sige til det ærede medlem hr. Arne Larsen, at jeg var enig med det ærede medlem i, at denne lov ikke klarer tilnærmelsesvis alle vore problemer; den klarer en lille, men vigtig del af de problemer, vi står over for at skulle løse.

Henry Christensen: Det undrer mig noget, at den højtærede handelsminister fremfor at gå ind i en drøftelse af de indvendinger, der var gjort imod forslaget, mente at måtte klare sig med at uddele karakterer til nogle af deltagerne i debatten. Jeg tror, at man ved en drøftelse fremover af alle problemerne i forbindelse med markedsforholdene måske kunne have brug for en anden indstilling